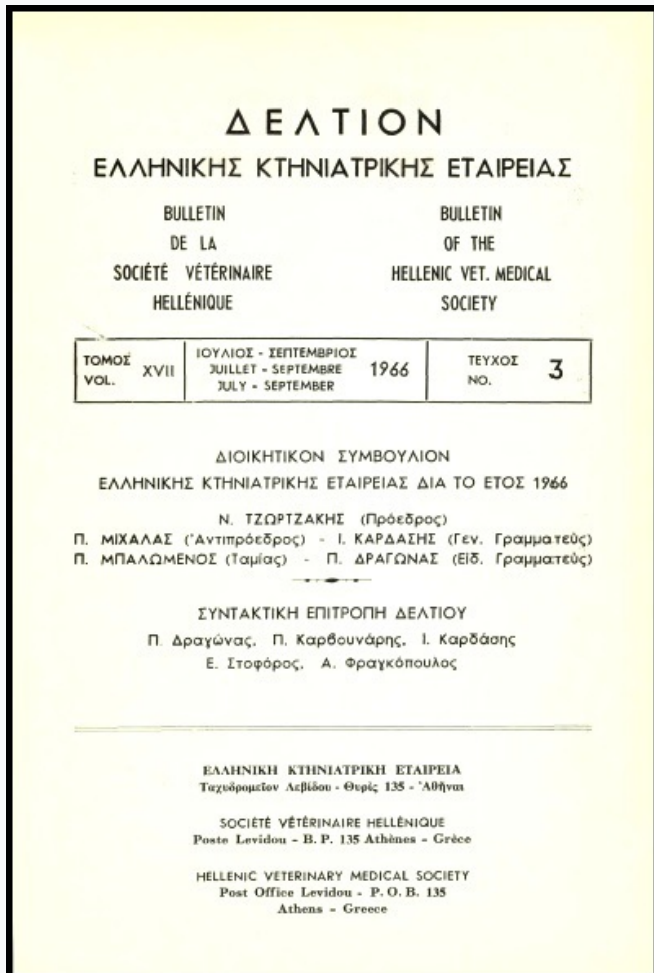

Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας

Τόμ. 17, Αρ. 3 (1966)

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.18798](https://doi.org/10.12681/jhvms.18798)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά-Μη Εμπορική Χρήση 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Εταιρεία Ε. Κ. (1966). ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ. *Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας*, 17(3), 213–219.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.18798>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

GERTON (J.R.) και PARSONSON (I.M.) 1966. Παρεντερική θεραπεία δι' αντιβιοτικών τής ποδοδερμίτιδος τού προβάτου. *Austr. vet. J.*, **42**, 97.

Πειραματικῶς παραχθεῖσα ποδοδερμίτις ἐθεραπεύθη εἰς 9 ἐπὶ 10 περιπτώσεων δι' 70.000 μον. πενικιλίνης κατὰ χ/γ .β. (μετὰ 70 mg στρεπτομυκίνης κατὰ χ/γ .β. (ἐφ' ἅπαξ ἐνδομυκῶς). *Fusiformis nodosus*, ἀπομονωθείς ἐξ ἐνὸς ζώου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέτυχον τρεῖς θεραπευτικαὶ ἐπεμβάσεις, δὲν παρουσίαζεν ηἰξημένην ἀντίστασιν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀντιβιοτικά.

Ἔτερα ἀντιβιοτικά ὑπῆρξαν ἐπίσης ἀποτελεσματικά *in vitro*, ἀλλὰ ὀλιγώτερον *in vivo*.

Εἰς θεραπευτικὰς δοκιμάς, ἐν τῇ πράξει, διὰ πενικιλίνης - στρεπτομυκίνης, ἐπετεύχθησαν οὐσιώδεις θεραπείαι, εἰς ποσοστὰ 96,87 καὶ 75 τοῖς 100. Τὰ ὑψηλότερα ποσοστὰ ἐπετεύχθησαν διὰ συνδυασμοῦ καὶ τοπικῆς θεραπείας (ποδόλουτρα, ἐφ' ἅπαξ, μὲ 5 τοῖς 100 φορμόλης). I. K.

ANSLEV (L.H.) και COOPER (B.S.) 1966. Θεραπεία τῆς διαρροίας καὶ τῆς σαλμονελλώσεως τῶν μόσχων διὰ νεομυκίνης *per os* καὶ παρεντερικῶς. *Vet. Rec.*, **79**, 258 — 262.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κολιβακιλλώσεως ἢ τῆς σαλμονελλώσεως τῶν μόσχων, ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγή δεόν νὰ ἀπευθύνεται ταυτοχρόνως ἐναντίον τῆς σηψαιμίας, ὅταν αὕτη ὑπάρχη, καὶ ἐναντίον τῆς ἐντερικῆς λοιμώξεως. Ἡ νεομυκίνη, ἡ ὁποία εἰς δοκιμάς *in vitro* ἀπεδείχθη ἀνωτέρα τῆς φουραζολιδόνης, συνιστᾶται ὑπὸ τῶν Σ.Σ. εἰς δόσιν 1 g ἡμερησίως, ἐνδομυκῶς, ἐπὶ 5 ἡμέρον, ἐν συνδυασμῷ μετὰ 200 — 500 mg ἀντιβιοτικοῦ ἀπὸ τοῦ στόματος.

Μόνον εἰς ἐκτροφάς, ὅπου ἐγένετο ἀλόγιστος προληπτικὴ χρῆσις νεομυκίνης, ἀνευρέθησαν στελέχη τινὰ κολιβακίλλων ἀνθεκτικὰ ἔναντι τοῦ ἐν λόγῳ ἀντιβιοτικοῦ, ἐνῶ δοκιμαί εἰς τὸ ἐργαστήριον, πρὸς δημιουργίαν παρομοίων στελεχῶν, ἀπέτυχον. I. K.

H.E. AMSTUTZ: Αἰτιολογία τῶν διαρροῶν τῶν μόσχων. *J.A.V.M.A.* 1965, **147**, 1360.

Ποσοστὸν 8 - 25% τῶν μόσχων θνήσκουν πρὶν φθάσουν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δύο μηνῶν.

Ἐκτὸς τῶν θανάτων πολλοὶ μόσχοι δὲν ἀναπτύσσονται καλῶς. Αἱ ἀπώλειαι αὐταὶ προκαλοῦνται ἀπὸ διαφόρους αἰτίας, κυρίως ἀπὸ τὰς διαρ-

ροίας, καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ ἰδιαιτέρως τὸν χειμῶνα.

Αὗται ἐξαρτῶνται βεβαίως ἀπὸ τὰς συνθήκας διαβιώσεως καὶ διατροφῆς ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὴν κολιβακίλλωσιν, ἀκολούθως τὰς σαλμονελλώσεις καὶ ἄλλας μικροβιακὰς αἰτίαις περιορισμένης σπουδαιότητος. Διάφοροι ἰοὶ δύνανται νὰ προκαλέσουν ἐντερίτιδας, ἀλλὰ συνήθως συνεργοῦν μετὰ τῶν κολιβακίλλων.

Λ. Ε.

T. MOLL: Παδογένεσις τῶν διαρροϊῶν τῶν νεογεννήτων μόσχων. *J.A.V.M.A.*, 1965, 147, 1364.

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται εἰς τὰς ὀξείας μορφῆς αἱμορραγίας τῶν ἐπινεφριδίων καὶ τὰς ἀνεπαρκείας τούτων, τὰς ὑφισταμένας εἰς τοὺς μόσχους, ἅμα τῇ γεννήσει.

Αἱ ἀνεπάρκειαι αὗται δύνανται νὰ προκαλέσουν μείωσιν τῆς ἀντιστάσεως τῶν μόσχων εἰς τὰς μολύνσεις.

Λ. Ε.

TERPSTRA (J.I.) 1965. Διάγνωσις τῆς ἐκ *Brucella suis* λοιμώξεως εἰς τοὺς χοίρους. *Tijdschr. Diergeneesk.*, 90, 1, 137 (*Vet. Rec.*, 1966, 72, 242).

Ἀπὸ τοῦ 1965 ἤρξαντο διεξαγόμενα ἐν Ὀλλανδίᾳ ἔρευνα ἐπὶ τῶν αἰτίων ἐκτρώσεως καὶ στειρότητος εἰς τοὺς χοίρους, ἀποδειχθέντων ὡς τοιούτων τοῦ ἰοῦ τῆς νόσου τοῦ *Aujeszký*, τῆς Πανάλους (ἰδία στελεχῆ μειωμένης λοιμογόνου δυνάμεως), καὶ κυρίως τῆς *Leptospira hyos*.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω αἴτια, ὁ Σ. προσθέτει καὶ τὴν *Brucella suis*, ἣτις ἀπομονοῦται τὸ πρῶτον ἐν Ὀλλανδίᾳ, καὶ ἡ ὁποία βιολογικῶς καὶ καλλιεργητικῶς παρουσιάζεται ταυτόσημος πρὸς τὸν Δανικὸν τύπον ἢ τοῦ *Thomson* (ὄροσυγκόλλησις μὲ ὄρον *Br. abortus* καὶ οὐχὶ μὲ ὄρον *Br. melitensis*, φουξίνη —, θεονίνη +, CO² —, SH² —).

Διὰ τὴν διάγνωσιν τῆς Βρουκελλώσεως εἰς τοὺς χοίρους, ἡ ὄροσυγκόλλησις μὲ ἀντιγόνον *Br. abortus* ἀποτελεῖ τὴν πλέον μελετηθεῖσαν μέθοδον, ἀλλ' ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ βοοειδῆ, οἱ τίτλοι τῆς ἀντιδράσεως εἶναι χαμηλότεροι. Τίτλοι 1 : 25 εἶναι ἐνδεικτικοὶ τῆς λοιμώξεως εἰς τὰς ἐκτροφὰς χοίρων, οἱ δὲ τίτλοι 1 : 100 εἰς ἐλαχίστους χοίρους ἀπαντοῦν.

Ἡ ἐκτροπὴ τοῦ συμπληρώματος εἶναι πλέον χρήσιμος, διότι τὰ ἀντισώματα παραμένουν ἐπὶ περισσότερον χρόνον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ δοκιμασία αὕτη ἀποτελεῖ σπουδαῖον βοήθημα διὰ τὰς ἀμφιβόλους ἀντιδράσεις ὄροσυγκόλλησεως. Τέλος, κατὰ τὸν Σ., ἡ *Br. suis* ἀπομονοῦται εὐκολώτερον ἐκ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς συῶς ἢ ἐκ τῶν ἐκτρομάτων.

I. K.

AFSHAR (A), STUART (P) καὶ HUCR (R.A.) 1966. Κοκκιώδης αἰδιοκολπίτις τῶν βοοειδῶν ὀφειλομένη εἰς *Mycoplasma bovigenitalium*. *Vet. Rec.* 78, 512 — 519.

Ἡ νόσος διεπιστώθη ἐπὶ 14 δαμάλεων, ὑπὸ μορφὴν ὑπερυψωμένων κοκκίων, διαμέτρου 1 — 4 mm, ἐπὶ τοῦ αἰδοιοκολπικοῦ ἐπιθηλίου, συνοδευομένων ἐνίοτε καὶ ὑπὸ βλενοπυώδους κολπικοῦ ἐκκρίμματος.

Ἐγένετο πειραματικὴ μετάδοσις καὶ δίοδοι εἰς 20 ἐτέρας δαμάλεις, δι' ἀποθέσεως, μετὰ σκαριφισμόν τοῦ αἰδοιοκολπικοῦ ἐπιθηλίου, κολπικῆς βλέννης, ληφθείσης ἐπὶ βύσματος ἐξ ἀσθενοῦς ζώου. *M. bovigentialium* ἀπεμονώθη, ἐπὶ ἰστοκαλλιεργημάτων νεφρικών κυττάρων μόσχου, ἐκ κολπικῆς βλέννης, πεντάκις ἐκ δύο δαμάλεων. Ἐξ ἐτέρας ἀσθενοῦς δαμάλεως ἀπεμονώθη *M. medium*.

Διὰ τῶν ἀπομονωθέντων *Mycoplasma*, καλλιεργηθέντων ἐπὶ ἰστοκαλλιεργημάτων ἢ τοῦ εἰδικοῦ διὰ *Mycoplasma* ζωμοῦ, κατέστη ἐπίσης δυνατὴ ἢ ἀναπαραγωγὴ τῆς νόσου μόνον δι' ἀποθέσεως τῶν μικροοργανισμῶν ἐπὶ σκαριφισθέντος κολπικοῦ ἐπιθηλίου καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἀνεπάφου τοιοῦτου.

Ἐγχυθὲν ἐντὸς τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ, τὸ *Mycoplasma bovigentialium* προεκάλεσε μαστίτιδα. I. K.

HERD (R.P.), SCHUSTER (N) καὶ COLTMAN (M) 1965. Austr. vet. J., 41, 142 — 146. Πρόληψις τῆς ὑπομαγνησισαιμίας καὶ τῆς τετανίας χόρτου.

Ἡ ὑπομαγνησισαιμία, ἐνίοτε συνοδευομένη καὶ ὑπὸ ὑπασβεστιαμίας, σημειοῦται ἐποχικῶς, εἰς Αὐστραλίαν ἐπὶ βοοειδῶν ἐν τῇ βοσκῇ, τὰ ὅποια λαμβάνουν ἐπὶ πλέον σανόν. Ἀποτελεσματικὴ πρόληψις τῆς συνδρομῆς ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀναμίξεως MgO μεθ' ὕδατος καὶ περιχύσεως τοῦ ἐναιωρήματος ἐπὶ τοῦ σανοῦ, τὸ ὅποion χορηγεῖται πρῶτον. Δόσις MgO: 56 g κατὰ ἀγελάδα ἡμερησίως, ἢ 112 g, ἀνὰ διήμερον, κατὰ τὴν περίοδον ὅπου ὑπάρχει κίνδυνος ἐκδηλώσεως τετανίας. I. K.

RADAN (M). 1965. Πρακτικὴ μέθοδος διαφορικῆς διαγνώσεως κατεψυγμένου καὶ νωποῦ ἐψυγμένου βοείου κρέατος. Refuah Veter., 22, 111.

Ἡ προτεινομένη μέθοδος συνίσταται εἰς τὴν τοποθέτησιν μικροῦ κύβου τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν κρέατος ἐπὶ τεμαχίου διηθητικοῦ χάρτου (Whatman No 4) καὶ συμπέσιν αὐτοῦ μεταξὺ δύο υελίνων πλακῶν. Τὸ ἐκλύομενον ὑγρὸν ἀναμιγνύεται μετὰ διαλύματος πρασίνου τοῦ μαλαχίτου 0,004 % (1 πρὸς 25.000) καὶ τὸ μείγμα ἀφίεται νὰ ξηρανθῇ. Μεθ' οὗ, προστίθεται ὄξυγονοῦχον ὕδωρ 5%. Ἐὰν τὸ ἐξετασθὲν κρέας προέρχεται ἐκ κατεψυγμένου σφαγίου, ἐπὶ τοῦ χάρτου σχηματίζεται πρασίνη κηλὶς, μὲ σαφῆ ὄρια. Τὰ νωπὰ κρέατα δὲν παρέχουν τὴν ἐν λόγῳ χρωστικὴν ἀντίδρασιν, διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦνται μόνον 3 — 5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

I. K.

ΜΑΚΑΡΟΒΑ G. INTIZRON M. 'Επιπλοκαί κατόπιν ἀντιαφθωδικού ἔμβολιασμοῦ εἰς τὰ βοοειδή. (*Complications consécutives à la vaccination contre la Fièvre Aphteuse chez les bovins. Traduction à partir du «Veterinaria e Moscou» 1966, 43, n. 6, p. 31).*

Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν παρατηρήθησαν εἰς βοοειδή, ἐπανεμβολιασθέντα δι' ἀντιαφθωδικού ἔμβολίου, ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα.

Οἱ σ.σ. συνιστοῦν τὴν χορήγησιν διαλύματος *Chlorhydrate de Diphenhydramine*, 1% καὶ εἰς ποσότητα 30 c.c. ὑποδορείως ἢ 15 c.c. ἐνδοφλεβίως καὶ 15 ὑποδορείως.

Τὰ συμπτώματα ἐξαφανίζονται ἐντὸς 2 1/2 ὥρων περίπου ἀκόμη καὶ εἰς τὰς βαρεῖας μορφάς. Δ. Μ.

METIANU - LUCAS - ATANASIU : 'Η νόσος τοῦ *Aujeszky* εἰς τὸν χοῖρον ἐν Γαλλίᾳ (*La maladie d' Aujeszky chez le porc en France*) *Annales Inst. Pastetr 1966, T. 110, 135 — 139.*

Οἱ σ.σ. ἀπεμόνωσαν τὸν ἰὸν τοῦ *Aujeszky* ἐκ δύο χοίρων (ἐνὸς θανόντος καὶ ἐνὸς σφαγέντος) χοιροστασίου ἔνθα 6 ζῶα ἐνεφάνιζον κλινικὰ συμπτώματα τῆς νόσου (ὑπερθερμίαν, κνησμόν, ὑπέραισθησίαν κλπ).

'Η ἐπιζωοτολογικὴ ἔρευνα ἐπεβεβαίωσεν ὅτι ὁ ἰὸς διεδόθη εἰς τοὺς κύνας τῆς περιοχῆς διὰ νωποῦ κρέατος χοίρων μεμολυσμένων δι' ἰοῦ *Aujeszky*.

Οἱ σ.σ. ἀποκλείοντες τὴν μόλυνσιν τῶν χοίρων ἐκ τῆς τροφῆς διερωτῶνται μήπως ὁ ὄροεμβολιασμός κατὰ τῆς πανώλους τῶν χοίρων ἔπαιξε ρόλον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἰώσεως ταύτης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς ἄλλας χώρας. Δ. Μ.

LUKAS - METIANU - ATANASIU : 'Η νόσος τοῦ *Aujeszky* εἰς τὸν κύνα ἐν Γαλλίᾳ. (*Maladie d' Aujeszky chez le chien en France*). *Annales Inst. Pasteur, 1966, T. 110, 130 — 135.*

'Η νεκροψία ὡς καὶ αἱ βακτηριολογικαὶ καὶ ἰολογικαὶ ἐξετάσεις αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ἐκ διαφόρων ὀργάνων κυνὸς ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς νὰ ἀπομονώσουν ἓνα ἰὸν τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεσαν F1.

'Η δίοδος τοῦ ἐν λόγῳ ἰοῦ εἰς ἱστοκαλλιεργήματα ἐξ ἐμβρύου ὄρνιθος προεκάλεσεν ὀλικὴν κυτταρόλυσιν ὡς καὶ τὴν παρουσίαν ἐνδοπυρηνικῶν ἐγκλείστων τοῦ τύπου τῆς ψευδολύσεως.

'Ο ἰὸς τῶν ἱστοκαλλιεργημάτων ἐξουδετερώθη ὑφ' ἐνὸς ἀντιψευδο-λυσσικοῦ ὄρου εἰς τίτλον πλεον τῶν 100 DL50.

'Η πραγματοποιηθεῖσα ἐπιζωοτολογικὴ ἔρευνα ἀπεκάλυψε τὴν ὑπαρξιν 4 ἐστιῶν τῆς νόσου εἰς τοὺς κύνας, τοῦ ἰοῦ ἀπομονωθέντος ἐκ νέου εἰς 4 κύνας θανόντας 5 — 7 ἡμέρας προηγουμένως καὶ ταφέντας.

'Εξ ἄλλου ὁ αὐτὸς ἰὸς ἀπομονώθη καὶ εἰς χοιροστάσιον τῆς περιοχῆς.

Δ. Μ.

Η ΔΙΑΡΡΟΙΑ ΤΩΝ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΩΝ ΜΟΣΧΩΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

Ο D.M. Radostits του Πανεπιστημίου της Saskatchewan, εις τὸ 102ον Συνέδριον τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Ἀμερικανῶν Κτηνιάτρων — Portland Oregon 11 — 15 Ἰουλίου 1965 ἀνεκοίνωσε μίαν ἐμπεριστατωμένην μελέτην ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω συνδρόμου τῶν μόσχων, περίληψιν τῆς ὁποίας παραθέτομεν :

Ἡ διάρροια τῶν νεογεννῆτων μόσχων εἶναι συχνοτάτη καὶ ὀφείλεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς διάφορα λοιμογόνα αἰτία, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς διαιτητικὰς ἀνωμαλίας.

Ἡ παθογένεσις τοῦ συνδρόμου δὲν ἔχει εἰσέτι ἐξακριβωθεῖ καὶ πολλὰ ἐρωτήματα τίθενται εἰς τοὺς ἐρευνητάς πρὸς ἐξήγησιν τοῦτου, ὅπως π.χ. ὁ ἐντερικὸς σωλὴν παρουσιάζει εἰς τὴν πραγματικότητα αὐξήσιν κινητικότητος; Ποία εἶναι ἡ αἰτία τῆς αὐξήσεως τῶν ὑγρῶν ἐντὸς τῶν ἐντέρων;

Ἐχει τὸ E. Coli ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν διάρροϊαν τῶν νεογεννῆτων μόσχων, ἢ ἀπλῶς ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ συνδρόμου; Διὰ ποίου μηχανισμοῦ τὰ παθογόνα E. Coli προκαλοῦν διάρροϊαν;

Εἰς πολλὰς διαρροϊκὰς καταστάσεις τῶν μόσχων ἀπομονώνεται τὸ E. Coli ἐκ τῶν ἐντέρων, οὐχὶ ὁμως πάντοτε ἐκ τῶν ἄλλων ἐσωτερικῶν ὀργάνων. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς ὁ θάνατος ὀφείλεται πιθανῶς εἰς τὴν δξέωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ, τὴν ἀφυδάτωσιν, τὴν ἀπώλειαν ἠλεκτρολυτῶν καὶ τὴν οὐραιμίαν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ θέματος εἰς τὸ Συνέδριον προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα τῆς παθογενείας τῶν διαρροϊῶν τῶν μόσχων.

Ὡς πρὸς τὴν προέλευσιν τοῦ ὑπερβολικοῦ ἐντερικοῦ ὑγροῦ, τὸ προκαλοῦν τὰς διαρροΐας, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς θεωρεῖτο ὡς προερχόμενον ἐκ τῆς φλογώσεως τῶν ἐντέρων, ὁ σ. δίδει τὴν ἐρμηνείαν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀπόρροια μιᾶς ἀλλοιώσεως τοῦ ἐπιθηλίου τοῦ ἐντέρου, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον μόνον μικροσκοπικῶς διαπιστοῦται, προκαλοῦσα μείωσιν τῆς ἀπορροφητικῆς ἰκανότητος αὐτοῦ δι' ἑνὸς πολυπλόκου μηχανισμοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν κινητικότητα τῶν ἐντέρων δὲν θεωρεῖ, ὡς ἐπρεσβεῦετο παλαιότερον, ὅτι ὑπάρχει αὐξήσις τοῦ τόνου τῆς περισταλτικότητος αὐτῶν κατὰ τὰς διαρροΐας.

Ἀντιθέτως ὅτι τὰ τοιχώματα τῶν ἐντέρων εἶναι χαλαρὰ καὶ παρουσιάζουν αὐξήσιν τῆς ἐπιφανείας των. Διὰ τοῦτο θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν θεραπείαν τῶν διαρροϊκῶν καταστάσεων διὰ τῆς χρήσεως ἀντιχοληνεργικῶν παρασκευασμάτων.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἐρευνητῶν συμφωνοῦν ὅτι ἡ διάρροια προκαλεῖ μείωσιν τοῦ βάρους τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενούντος ζώου, ἀπώλειαν τῶν φυσιολογικῶν τοῦ ὑγρῶν, ἰδιαίτερα δὲ ἐντὸς τοῦ αἵματος, μείωσιν τοῦ νατρίου, αὐξήσιν τοῦ οὐρικοῦ ἄζωτου, κλπ.

Ἄκριβῶς αἱ ἀνωτέρω διαπιστώσεις κατευθύνων τὴν θεραπευτικὴν ἀγωγὴν πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας τῶν ἠλεκτρολυτῶν τοῦ ὄργανισμοῦ.

Συμφώνως πρὸς νεωτέρας ἐρεῦνας ὑφίσταται σχέσις μεταξὺ γάμμα = σφαιριναιμίας καὶ συχνότητος τῆς διαρροίας τῶν νεογεννήτων μόσχων. Μόσχοι ὑπογάμμα - σφαιριναιμικαὶ ἢ ἀγάμμα - σφαιριναιμικοὶ προσβάλλονται εὐκολώτερον ὑπὸ τῆς κολιβακιλικῆς σηψαιμίας.

Ἡ παθογένεσις ἐν τούτοις εἶναι σκοτεινὴ. Βακτηρίδια Gram — ἀρνητικά, ὡς τὰ ἐντεροπαθογόνα *E. Coli* εἶναι γενικῶς ἐντελῶς ἀβλαβῆ. Ἐὰν ὅμως εἰς μόσχος λαμβάνῃ ὑπερβολικὴν ποσότητα γάλακτος δύναται νὰ προκληθῆ μείωσις τῆς κινητικότητος τοῦ ἐντέρου, στάσις τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ καὶ πολλαπλασιασμός τῶν μικροβίων. Τὸ ἐπιθήλιον ἀλλοιοῦται καὶ καθίσταται ἀνίκανον πρὸς ἀπορρόφησιν τῶν ἐντερικῶν ὑγρῶν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διάρροϊαν.

Τὰ ὑποκατάστατα τοῦ μητρικοῦ γάλακτος συχνὰ γίνονται αἰτία ἐμφάνισης τῆς διαρροίας εἰς τοὺς νεογενήτους μόσχους.

Τὸ πρωτόγαλα διὰ τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῷ ἀνοσοποιητικῶν παραγόντων προστατεύει τὸν ἐντερικὸν βλεννογόνον ἐκ τῶν μολύνσεων, σκοτεινός ὅμως εἶναι ὁ ρόλος αὐτοῦ.

Ἀκολουθῶς ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ τὴν διάρροϊαν τῶν μόσχων, ὡς ἐν κλινικόν σύμπτωμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὀφείλεται εἰς τὰ κολοβακτηρίδια ἀλλὰ καὶ εἰς διάφορα ἄλλα αἰτία ὡς τὰς σαλμονέλλας, τὸν ἰὸν τῆς λοιμώδους ρινοτραχειϊτιδος τῶν βοοειδῶν, τὸ *Clostridium Perfringens* τύπου Β καὶ C, τὸν *Pneumococcus* spp, τὰ κοκκίδια, τοὺς μύκητας καὶ τέλος τοὺς διαιτητικοὺς παράγοντας, οἵτινες παρουσιάζονται ὡς ἐν αἶνιγμα διὰ τὸν πρακτικόν κτηνίατρον.

Ἀκολουθῶς προτείνεται θεραπευτικὴ ἀγωγή τὴν ὁποίαν συνοπτικῶς παραθέτομεν.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Α) Παρεντερικῶς

1) Ἰεγχυσις ἀντιβιοτικῶν : Χλωραμφενικόλη ἢ ὀξυτετρακυκλίνη ἐνδοφλεβίως ἢ ἐνδομυϊκῶς 2,5 - 5 mg/kg ζῶντος βάρους.

2) Καταπολέμησις τῆς ἀφυδατώσεως τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ ἀποκατάστασις τῆς ἰσορροπίας τῶν ἠλεκτρολυτῶν αὐτοῦ.

Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦνται ἢ διάλυσις Mcsherry (δὲν ἀναφέρεται ἢ σύνθεσις) καὶ ὁ φυσιολογικὸς ὀρός. Εἰς τοὺς ἐλαφρῶς ἀφυδατωμένους μόσχους λόγω τῆς διαρροίας (ὅταν ἴστανται ἀκόμη ὄρθιοι) ἐγχύονται 1.000 — 2.000 cc εἰς τρεῖς δόσεις ἐνδοφλεβίως ἢ ἐνδοπεριτοναϊκῶς ἢ ὑποδορείως ἐπὶ μίαν ἡμέραν τουλάχιστον.

Εἰς τοὺς ἀφυδατωμένους μόσχους εἰς μεγάλον βαθμὸν λόγω ἐξαντλη-

τικῆς διαρροίας ἐγχύονται μεγαλύτεραι ποσότητες. Διὰ τὴν ἀποφεύγονται κυκλοφοριακαὶ διαταραχαὶ (πνευμονικὸν οἴδημα κλπ) ἢ ἐγχυσις δέον νὰ γίνεται βραδέως (στάγδην) ἐντὸς ὥρων. Ἡ θεραπεία συνεχίζεται ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

Ἐπίσης συνιστᾶται ἡ **μετάγγισις αἵματος** ἐκ μιᾶς ἡλικιωμένης ἀγελάδος. Ἐγχυσις 1.000 cc αἵματος ἐνδοφλεβίως λίαν βραδέως.

3) Ὡς βοηθητικὴ θεραπεία χρησιμοποιοῦνται τὰ κορτικοστεροειδῆ πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ σηπτικοῦ Shock. Δὲν ὑπάρχουν ὅμως στοιχεῖα ἐπὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τούτων.

Ἐπίσης δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις τῶν ἀντιισταμινικῶν πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἐλευθερουμένης ἱσταμίνης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σηπτικοῦ Shock, καὶ 4) Χορήγησις βιταμινῶν, ἰδίᾳ βιταμίνης E καὶ σεληνίου.

B) Διὰ τοῦ στόματος

Χορήγησις ἀντιβιοτικῶν καὶ χημιοθεραπευτικῶν.

Κατὰ σειρὰν σπουδαιότητος χορηγοῦνται τὰ νιτροφουράνια, ἢ χλωρεξιδίνη ἢ νεομυκίνη, ἢ χλωραμφενικόλη καὶ αἱ τετρακυκλίνοι.

Τὰ περισσότερα τῶν ἰδιοσκευασμάτων τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν εἰς τὸ ἐμπόριον διὰ τὰς διαρροίας τῶν μόσχων περιέχουν ἀντιβιοτικά, ἓνα ἢ δύο χημιοθεραπευτικά, ἠλεκτρολύτας, στυπτικὰς καὶ ἀπορροφητικὰς οὐσίας (καολίνη κλπ).

Εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μόσχους ἡ χορηγουμένη ποσότης γάλακτος ἐλαττοῦται ἢ μειοῦται εἰς τὸ τρίτον καὶ ἀραιοῦται διὰ χλιαροῦ ὕδατος εἰς τὸ τριπλάσιον.

Εἰς τὰς βαρεῖας μορφὰς διαρροίας δὲν χορηγεῖται γάλα ἐπὶ 48 — 72 ὥρας. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην χορηγεῖται φυσιολογικὸς ὀρός ἢ χλιαρὸν ὕδωρ μετὰ τῶν προαναφερθέντων φαρμάκων ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως. Ἡ χορήγησις τῶν ὑγρῶν γίνεται διὰ καθετήρος εἰς τὸν στόμαχον, εἰς ποσότητος 2.000 — 4.000 cc ἡμερησίως, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἀφυδατώσεως τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν μόσχων καὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν μέχρι τῆς θεραπείας των.

Παρὰ τὴν ἀνωτέρω θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ἡ διάρροια τῶν νεογεννῆτων μόσχων δὲν θεραπεύεται πάντοτε.

Τοῦτο δύναται νὰ ὀφείλεται: 1) Εἰς τὴν βαρεῖαν ἀφυδάτωσιν τοῦ μόσχου λόγῳ τῆς ἀνεπαρκοῦς χορηγήσεως ὑγρῶν. 2) Εἰς τὴν μὴ ἀποκαθισταμένην ἀλλοίωσιν τοῦ βλεννογόνου τῶν ἐντέρων (ἀτροφικὴ ἐντεροπάθεια) 3) Εἰς τὴν ὑπαρξίν ἄλλων ἀσθενειῶν μὴ θεραπευομένων καὶ 4) εἰς τὴν παρουσίαν ἐντὸς τοῦ ἐντερικοῦ σωληνοῦ ἀνθεκτικῶν πρὸς τὰ χρησιμοποιούμενα φάρμακα, παθογόνων μικροοργανισμῶν. (Ἐκ τῆς Veterinaria Italiana, 1966, No 1 — 2 σελ. 71 — 86 S. Botticelli).